

4. Мотлях О.І. Місце психофізіологічної експертизи з використанням поліграфа в кримінальному судочинстві України / О.І. Мотлях // Юридичний вісник. – 2011. – № 1 (18). – С. 92–95.
5. Кудрявцева А.В. О доказательственном значении психофизиологических исследований с использованием полиграфа в уголовном судопроизводстве / А.В. Кудрявцева, А.В. Петров // Вестник ЮУрГУ, серия «Право». – 2009. – № 40. – С. 53–57.
6. Холодний Ю.И. Судебно-психофизиологическая экспертиза с применением полиграфа: период становления. – [Электронный ресурс] / Сайт бюро научно-технической информации. – Режим доступа: <http://www.bnti.ru/showart.asp?aid=909&lvl=05.13>.
7. Митричев В.С. Полиграф как средство получения ориентирующей криминалистической информации / В.С. Митричев, Ю.И. Холодный // Записки криминалистов. – 1993. – Вып. 1. – С. 173–180.
8. Інструкція щодо застосування комп'ютерних поліграфів у роботі з персоналом органів внутрішніх справ України, затверджена наказом МВС України № 842 від 28.07.2004 – [Електронний ресурс] / Сайт Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1373-04>.
9. Пеленицын А.Б. О научной обоснованности применения полиграфа / А.Б. Пеленицын, А.П. Сошников // Эксперт-криминалист. – 2011. – № 2. – С. 12–15.
10. Сверстюк А.С. Огляд поліграфів та методів обробки психофізіологічної інформації / А.С. Сверстюк // Медична інформатика та інженерія. – 2011. – № 2. – С. 44–48.

УДК 343.1

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАОЧНОГО КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЗА КПК УКРАЇНИ 2012 РОКУ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Маленко О.В., аспірант
кафедри кримінального процесу та криміналістики
Академія адвокатури України

У статті досліджується розвиток правового регулювання інституту заочного кримінального провадження за Кримінальним процесуальним кодексом України 2012 року. Аналізуються проблеми, які мають місце при здійсненні кримінального провадження у відповідній процесуальній формі, зазначаються можливі шляхи їх подолання та вдосконалення норм кримінального процесуального закону.

Ключові слова: кримінальний процес, заочне кримінальне провадження, процесуальна форма, принципи права, права людини.

В статье рассматривается развитие правового регулирования института заочного уголовного производства по Уголовному процессуальному кодексу Украины 2012 года. Анализируются проблемы, которые возникают при осуществлении уголовного производства соответствующей процессуальной формы, предлагаются возможные пути их устранения и усовершенствования норм уголовного процессуального закона.

Ключевые слова: уголовный процесс, заочное уголовное производство, процессуальная форма, принципы права, права человека.

Malenko O.V. LEGAL REGULATION OF CRIMINAL PROCEEDINGS IN ABSENTIA BY CRIMINAL PROCEDURE CODE OF UKRAINE OF 2012: COMPARATIVE LEGAL ASPECTS

The development of legal regulation of criminal procedure institute of criminal proceedings in absentia by Criminal Procedure Code of Ukraine of 2012 is examining in article. The article analyzes relevant provisions of Criminal Procedural law of Ukraine, their conformity with International law, principles of criminal justice and so on. Also it shows positive and negative aspects of regulation of institution of criminal proceedings in absentia in criminal proceedings of Ukraine.

Key words: criminal procedure, criminal proceedings in absentia, procedural form, principles of law, human rights.

Постановка проблеми. Прийняття та набрання законної сили Кримінальним процесуальним кодексом України 2012 року (надалі – КПК України) стало значним кроком у розвитку вітчизняного кримінального судочинства. Однак новий кримінальний процесуальний закон України повністю не вирішив завдань, які покладені на кримінальне провадження, що обумовило необхідність внесення до нього змін, зокрема, щодо здійснення кримінального провадження у випадку ухилення підозрюваного (обвинуваченого) від прибутия до органів досудового розслідування або суду.

Актуальність наукового дослідження обумовлена тим, що протягом відносно нетривалого строку дії КПК України законода-

вець кілька разів вносив зміни з метою правового врегулювання здійснення заочного кримінального провадження. За таких обставин наявна потреба в науково-теоретичному перегляді та переосмисленні численних категорій кримінального процесуального права, проведенні глибокого та повного доктринального дослідження проблем здійснення кримінального провадження у випадку ухилення підозрюваного (обвинуваченого) від прибутия до органів досудового розслідування або суду для вдосконалення норм КПК України.

Ступінь розробленості проблеми. Заочне кримінальне судочинство не є новелою для вітчизняної науки та практики кримінального процесу. Відповідні питання досліджувалися такими українськими та зарубіжні-

ми вченими-правниками, як: Д.Т. Арабулі, Є.Г. Бендерська, С.П. Головатий, О.В. Захарченко, К.Б. Калиновський, В.Т. Маляренко, Г.В. Матвієвська, В.В. Онопенко, Р.Г. Песцов, Х.У. Рустамов, Л.В. Тихомирова, М.Ю. Тихомиров, В.М. Трофименко, Є.Ф. Трофимова, Т.В. Трубнікова, А.С. Тукієв та іншими.

Метою роботи є науково-практичний аналіз норм КПК України, якими опосередковується генезис законодавчого закріплення інституту заочного кримінального провадження в кримінальному судочинстві України.

Виклад основного матеріалу. В право-застосовній діяльності досить часто мають місце випадки, коли завдання кримінального провадження, які визначені в ст. 2 КПК України, не виконуються з огляду на ухилення особи від прибууття до органів досудового розслідування або суду, що унеможливлює її притягнення до кримінальної відповідальності та, як наслідок, порушення зasad кримінального судочинства щодо невідвортності кримінального покарання, верховенства права, рівності перед законом і судом та інших.

З даного приводу В.Т. Маляренко у свій час справедливо зазначав, що велика кількість кримінальних справ щодо обвинувачених або підсудних, які втекли, постійно закривається у зв'язку зі спливом строків давності, тобто обвинувачені й підсудні в Україні все частіше використовують прогалину в законі і можливість уникнути кримінальної відповідальності за вчинений злочин. Потерпілі ж від злочинів особи роками, а то й усе життя страждають від того, що злочинець, який заподіяв їм біду, залишився не притягнутим до відповідальності й не відшкодована шкода. Тобто гарантоване їм Конституцією України право на правосуддя, на захист їхнього життя, здоров'я, майна, честі та гідності залишається просто декларацією, обіцянкою, а фактично – наспішкою. Таке становище шкодить Україні, її авторитету у світі [1, с. 5]. Крім того, особа, яка переховується від органів досудового розслідування та суду на території іноземної держави стає недосяжною для застосування до неї кримінальної відповідальності у разі, якщо вона не може бути видана для кримінального переслідування на території України, або якщо іноземна держава, на території якої переховується така особа, відмовляється від її кримінального переслідування в рамках міжнародного співробітництва [2].

Не вирішив відповідну проблему і КПК України 2012 року, адже кримінальний процесуальний закон закріплював здійснення заочного кримінального провадження лише у процесуальній формі спрошеноого провадження щодо кримінальних проступків. Так, у відповідності до ч. 1 ст. 381 КПК України суд за клопотанням прокурора або слідчого, погодженого з прокурором, має право розглянути обвинувальний акт щодо вчинення кримінального проступку без проведення судового розгляду в судовому засіданні за відсутності учасників судового провадження, якщо обвинувачений, що був представлений захисником, беззаперечно визнав свою винуватість, не опорює встановлені досудовим розслідуванням обставини і згоден з розглядом об-

винувального акта за його відсутності, а потерпілий не заперечує проти такого розгляду [3]. Однак застосування заочного розгляду при спрошенному кримінальному провадженні щодо кримінальних проступків не вирішувало по суті названих вище проблемних питань кримінального судочинства.

З метою притягнення до кримінальної відповідальності осіб, які ухиляються від прибууття до органів досудового розслідування та суду в КПК України було внесено зміни Законом України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо заочного кримінального провадження» від 16 січня 2014 року № 725-VII, яким передбачалося застосування процесуальної форми заочного кримінального провадження. Редакція процесуального закону встановлювала, що підставами для її застосування є ухилення підозрюваного або обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення від прибууття на виклик до органу досудового розслідування або суду за умови, що здійснення кримінального провадження визнано можливим за його відсутності [4].

Такий підхід законодавця мав ряд суттєвих недоліків. Зокрема, здійснення заочного кримінального провадження могло бути розпочате лише щодо особи, яка вже набула процесуального статусу підозрюваного або обвинуваченого, тобто якщо особі вже повідомлено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення або щодо якої передано обвинувальний акт до суду. З даного приводу слід акцентувати увагу на наступній прогалині процесуального закону: в умовах ухилення особи від прибууття до органів досудового розслідування виключається можливість наступя нею названого процесуального статусу в порядку ст. ст. 276–278 КПК України, а отже, і реалізація правових приписів стосовно заочного кримінального провадження.

Крім того, редакція ч. 1 ст. 523-1 КПК України передбачала, що підозрюваний, обвинувачений вважається таким, що ухиляється від прибууття на виклик, якщо він, будучи належним чином повідомлений про дату, час і місце вчинення процесуальних дій чи проведення судового засідання, повторно не прибув до органу досудового розслідування чи до суду без поважних причин або не повідомив про такі причини, або повідомлені ним причини визнані неповажними [4]. Отже, для ініціювання кримінального провадження у відповідній процесуальній формі необхідно було належним чином повідомити підозрюваного або обвинуваченого про виклик. У той же час норма ч. 1 ст. 136 КПК України, яка встановлює, що належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є розпис особи про отримання повістки, в тому числі на поштовому повідомленні, відеозапис вручення особі повістки, будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом [3], залишилася без змін. У науковій юридичній літературі зазначається, що оскільки належне підтвердження отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом може

спричинити правові наслідки, наприклад, у вигляді приводу свідка, підозрюваного, обвинуваченого слідчому, прокурору, слідчому судді та суду важливо отримати підтвердження факту одержання особою повістки або ознайомлення з її змістом (текстом) [5, с. 343]. Аналізуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що у випадку, коли особа має намір будь-яким чином ухилятися від прибууття до органів досудового розслідування та суду і буде уникати вручення її повістки чи іншого повідомлення про виклик, вона належним чином не буде повідомлена, а отже, за таких умов будуть відсутні підстави для здійснення заочного кримінального провадження.

Редакція ч. 2 ст. 523-3 КПК України закріплювала, що кримінальне провадження починає здійснюватися у формі заочного кримінального провадження лише після належного підтвердження отримання особою постанови або ухвали про здійснення заочного кримінального провадження, яка була вручена в порядку, передбаченому ст. 523-2 цього Кодексу. Стаття 523-2 КПК України встановлювала, що слідчий, прокурор, слідчий суддя та суд здійснюють вручення повісток, процесуальних документів та інших документів особі, стосовно якої здійснюється заочне кримінальне провадження, згідно із загальними правилами цього Кодексу, а в разі необхідності – у порядку, передбаченому розділом IX цього Кодексу [4]. Отже, в умовах, коли особа має намір будь-яким чином уникати вручення її постанови або ухвали про здійснення заочного кримінального провадження, або вона не може бути видана для кримінального переслідування на території України, або якщо іноземна держава, на території якої переховується така особа, відмовляється від її кримінального переслідування в рамках міжнародного співробітництва, притягнути її до кримінальної відповідальності шляхом застосування відповідної процесуальної форми здійснення кримінального провадження фактично неможливо.

Згідно з редакцією ч. 2 ст. 523-1 КПК України рішення про здійснення заочного кримінального провадження приймається слідчим за погодженням з прокурором чи прокурором під час досудового розслідування або судом під час судового провадження [4]. З аналізу наведеної норми кримінального процесуального закону України вбачається, що на стадії досудового розслідування має місце порушення однієї з ключових зasad кримінального судочинства – змагальності, оскільки рішення про ініціювання досліджуваної процесуальної форми здійснення кримінального провадження приймається однією зі сторін кримінального провадження – обвинуваченням, що ставить сторони кримінального процесу в нерівне процесуальне становище, а також надає певні привілеї обвинуваченню, порівняно зі стороною захисту.

Беручи до уваги наведене вище, ми вважаємо, що доцільно було би надати право прийняття рішення про здійснення заочного кримінального провадження на стадії досудового розслідування слідчому судді, особливо з огляду на те, що до його повноважень

віднесено здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні. Наведений підхід заслуговує на увагу ще й тому, що в доктрині кримінального процесуального права заочне кримінальне судочинство критикується вченими через можливі порушення принципів кримінального судочинства, приписів кримінального процесуального закону тощо [6, с. 16; 7, с. 13–14]. У певній мірі позиції науковців заслуговують на увагу, адже застосування відповідної процесуальної форми здійснення кримінального провадження призводить до обмеження тих чи інших процесуальних прав підозрюваного (обвинуваченого). Хоча з даного приводу правильніше вести мову про відмову таких суб'єктів від участі у кримінальному судочинстві, а відповідно і від повноцінної реалізації своїх процесуальних прав. Також слід акцентувати увагу на тому, що редакція ч. 1 ст. 523-1 КПК України передбачала, що рішення про здійснення заочного кримінального провадження приймається за умови, що його здійснення визнано можливим за відсутності підозрюваного (обвинуваченого) [4]. Тобто, законодавець надавав слідчому та прокурору значні дискреційні повноваження (можливість розсуду) стосовно ініціювання здійснення заочного кримінального провадження, що, на нашу думку, є недопустимим. Таким чином, ми вважаємо, що вирішення питання про застосування заочного кримінального провадження слідчим суддею сприяло би підвищенню гарантій застосування належного рівня захисту прав, свобод та законних інтересів сторони захисту при застосуванні даної процесуальної форми кримінального провадження.

Підсумовуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що встановлена Законом України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо заочного кримінального провадження» від 16 січня 2014 року № 725-VII кримінально-процесуальна форма заочного кримінального провадження суттєво знижувала ефективність відповідного процесуального інституту, порушувала окремі засади кримінального провадження, а тому не сприяла виконанню завдань кримінального провадження.

Однак варто відзначити і позитивні аспекти розглянутої редакції КПК України, зокрема: 1) здійснення заочного кримінального провадження щодо всіх злочинів, які встановлено законом України про кримінальну відповідальність; 2) право підозрюваного (обвинуваченого) на подання письмових пояснень із засвідченням у встановленому порядку підписом; 3) скасування рішення суду, ухваленого за результатами здійснення заочного кримінального провадження та розгляд кримінального провадження у загальному порядку.

На жаль, вести мову про недоліки практичного застосування наведених вище норм КПК України не можна, оскільки останні діяли лише протягом 12 днів та були скасовані Законом України «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 28 січня 2014 року № 732-VII (так званих «законів 16 січня»).

Тим не менш, проблема притягнення до кримінальної відповідальності осіб, які ухиляються від прибууття до органів досудового розслідування та суду не зникала та не втратила своєї актуальності. Наступним кроком у законодавчому закріпленні інституту заочного кримінального провадження стало прийняття Закону України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини» від 7 жовтня 2014 року № 1689-VII. Згодом у зв'язку з тим, що застосування інституту спеціального кримінального провадження було можливим лише за наявності відомостей про перебування особи за межами України та результатів звернення до компетентних органів іноземних держав із запитами про видачу особи, що значно ускладнювало реалізацію відповідних процесуальних норм, оскільки процедура екстрадиції, по-перше, займає багато часу, а по-друге, не завжди держави, в яких переховуються від слідства особи, погоджуються не те, що на видачу особи, а й узагалі на її затримання [8], до КПК України було внесено зміни Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо невідворотності покарання осіб, які переховуються на тимчасово окупованій території України або в районі проведення антитерористичної операції» від 15 січня 2015 року № 119-VIII.

Відповідно до ч. 5 ст. 139 КПК України ухилення від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді, суду (неприбууття на виклик без поважної причини більш як два рази) підозрюваним, обвинуваченим та оголошення його у міждержавний та/або міжнародний розшук є підставою для здійснення спеціального досудового розслідування чи спеціального судового провадження [3]. Істотним недоліком чинної редакції кримінального процесуального закону є те, що інститут спеціального кримінального провадження може бути застосований виключно у випадку оголошення особи у міждержавний та/або міжнародний розшук, тобто в рамках міжнародного співробітництва у відповідності до приписів розділу IX КПК України, що значно знижує ефективність названої процесуальної форми кримінального провадження. На наше переконання, доцільно було би передбачити, що підставою для здійснення спеціального кримінального провадження є оголошення підозрюваного або обвинуваченого в розшук згідно зі ст. 281 та ст. 335 КПК України відповідно.

Не відповідає меті та завданням заочного кримінального провадження підхід законодавця до встановлення переліку злочинів, при вчиненні яких може застосовуватися спеціальне кримінальне провадження (ч. 2 ст. 297-1 КПК України). Аналіз приписів КПК України свідчить, що відповідна процесуальна форма кримінального провадження стосується тільки окремих злочинів проти основ національної безпеки України, проти громадської безпеки, проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, службових злочинів. Тобто

поза межами застосування спеціального кримінального провадження залишається значна кількість кримінальних правопорушень, що є істотним недоліком кримінального процесуального закону України.

Чинний процесуальний закон закріпив обов'язкову участь захисника у спеціальному кримінальному провадженні. Так згідно з п. 8 ч. 2 ст. 52 КПК України обов'язкова участь захисника забезпечується у кримінальному провадженні щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження – з моменту прийняття відповідного процесуального рішення [3]. В той же час відповідно до ч. 1 ст. 297-3 КПК України клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування розглядається слідчим суддею не пізніше десяти днів із дня його надходження до суду за участі особи, яка подала клопотання, та захисника. Якщо підозрюваний самостійно не залучив захисника, слідчий суддя зобов'язаний вжити необхідних заходів для залучення захисника [3]. Таким чином, між нормами процесуального закону міститься протиріччя в частині залучення захисника для здійснення спеціального досудового розслідування, адже захисник має бути залучений ще до моменту прийняття відповідного процесуального рішення. Тому, ми вважаємо, що п. 8 ч. 2 ст. 52 КПК України необхідно викласти в такій редакції: «Обов'язкова участь захисника забезпечується у кримінальному провадженні щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування – з моменту звернення слідчого за погодженням із прокурором або прокурора до слідчого судді з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування; та спеціальне судове провадження – з моменту прийняття відповідного процесуального рішення».

Істотним недоліком КПК України є неможливість скасування рішення суду, яке прийнято за результатами здійснення спеціального судового провадження, навіть за умови, що відповідна особа має можливість довести поважність причин неприбууття на виклик. Крім того, кримінальний процесуальний закон України передбачає, що право на апеляційне оскарження може бути реалізоване виключно за умови, коли особа доведе, що строк на апеляційне оскарження відповідного рішення суду першої інстанції нею пропущено з поважних причин, передбачених ст. 138 КПК України. На нашу думку, такий підхід суттєво порушує процесуальне та конституційне право особи на апеляційне оскарження рішення суду, а тому необхідно передбачити, що суб'єкт має право подати апеляційну скаргу на рішення суду, прийняте за результатом здійснення спеціального судового провадження, протягом 30 днів із моменту отримання належним чином засвідченої копії відповідного процесуального документа.

До позитивних аспектів КПК України щодо здійснення спеціального кримінального провадження варто віднести таке: 1) врегулювання питання повідомлення про підозру особі, яка ухиляється від прибууття до органів досудового розслідування; 2) вирішення проблеми

вручення процесуальних документів; 3) здійснення спеціального досудового розслідування виключно на підставі ухвали слідчого судді.

Висновки. Таким чином, запровадження у кримінальному судочинстві України процесуального інституту заочного кримінального провадження є необхідним для виконання завдань, які покладені на кримінальне провадження. Однак численні намагання закріпити на законодавчуому рівні відповідну процесуальну форму кримінального провадження не мали успіху. Назване зумовлює потребу у проведенні подальших доктринальних досліджень інституту заочного кримінального провадження з метою вдосконалення норм КПК України та забезпечення ефективного застосування даного кримінального процесуального інституту у вітчизняному судочинстві.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Маляренко В. Про заочне провадження у кримінальному судочинстві // Вісник Верховного Суду України. – № 10 (50). – 2004. – С. 5–13.

2. Степанов І. Заочне кримінальне провадження – новела чи уdosконалення? // Закон і бізнес. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zib.com.ua/ua/50955zaochne_kriminalne_provadzhennya_novela_chi_udoskonalenna.html.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 8.

4. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо заочного кримінального провадження: Закон України від 16 січня 2014 року № 725–VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 22. – Ст. 805.

5. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / За загальною редакцією професорів В. Гончаренка, В. Нора, М. Шумила. – К.: Юстініан. – 2012. – 1 224 с.

6. Головатий С. Проблемні аспекти реформування кримінального судочинства // Право України. – № 3. – 2004. – С. 13–17.

7. Онопенко В. Гарантії правосуддя в контексті норм міжнародного права // Юридична газета. – № 3 (3). – 20 серпня 2013 року. – С. 11–14.

8. Татаров О. Заочное производство руками ВР // Закон і бізнес. – 2015. – № 9 (1 203). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zib.com.ua/ru/114697kakie_riski_dlya_grazhdan_zalozheni_vr_v_institut_specialnog.html.

УДК 343.14

ПОНЯТТЯ ДОКАЗУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ

Назаренко П.Г., к. ю. н.,

доцент кафедри кримінального, цивільного та міжнародного права
Запорізький національний технічний університет

Стаття присвячена дослідженню загальнотеоретичного аналізу доказів у кримінальному процесі, розгляду різних підходів до розуміння поняття доказів, їх класифікації та основних джерел.

Ключові слова: докази, факти, фактичні дані, показання, документи, речові докази, висновки експерта.

Статья посвящена исследованию общетеоретического анализа доказательств в уголовном производстве, рассмотрению различных подходов к пониманию доказательств, их классификации и основных источников.

Ключевые слова: доказательства, факты, фактические данные, показания, документы, вещественные доказательства, выводы эксперта.

Nazarenko P.G. PROOFS IN CRIMINAL PROCESS: GENERAL THEORETIC ANALYSIS

The article is sanctified to research of general theoretic analysis of proofs in a criminal process, to consideration of different going near understanding of concept of proofs, their classification and basic sources.

Key words: proofs, facts, fact sheets, testimonies, documents, material proofs, conclusions of expert.

Постановка проблеми. Стаття З Конституції України проголошує: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю» [1]. Надійна і ефективна охорона конституційних прав, свобод та законних інтересів людей в Україні є пріоритетним завданням держави і її правоохоронних та правозахисних органів.

На забезпечення реалізації цього положення Основного Закону України спрямована діяльність правоохоронних органів та орг-

анів судової влади в державі. Завданнями кримінального судочинства є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була